

JODY HEDLUND



Wat blijft is
liefde

ROMAN

DE KINDERTREIN
BOEK 3

Jody Hedlund

Wat blijft is liefde

De kindertrein – III

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

*U zult Mij zoeken en vinden,
wanneer u naar Mij zult vragen met uw hele hart.*

Jeremia 29:13

1



NEW YORK CITY SEPTEMBER 1859

Sophie Neumann wreef haar neus tegen Danny's borst. Hij drukte haar bezitterig tegen zich aan. 'Nu ben je mijn meisje. Een Bowery Girl.'

Bowery Girl. De felbegeerde naam had Sophie moeten doen rillen van verrukking. Maar in plaats daarvan begon ze te beven van angst.

Danny boog zijn hoofd en drukte zijn mond in haar hals. Zijn lippen waren glad en heet, zeker in de septemberhitte en de vochtigheid die in de stad bleef hangen, al was het ver na middernacht. De vochtigheid benadrukte de zware geur van bier uit zijn mond en de scherpe geur van het berenvet in de pommade waarmee hij zijn haar naar achteren plakte.

Ze kromde haar hals om de stank te vermijden en maakte zichzelf wijs dat ze het deed om hem de ruimte te geven. Tegelijkertijd kneep ze haar ogen dicht en probeerde genot te ontlenen aan zijn aanraking. In de voorgaande nachten had ze ook genoten van Danny's kussen en strelingen. Vanavond zou

het niet anders zijn. Ze moest gewoon geduld hebben, dan zou de genegenheid vanzelf volgen.

Hij was tenslotte Danny Sullivan, het hoofd van de Dry Bones en een van de leiders van de Bowery Boys. Hij droeg de gebruikelijke bende-kleding: een lange, zwarte jas, rood overhemd, donkere broek, gepoetste laarzen en een hoge hoed. En hij droeg zijn haar hetzelfde als de andere Bowery Boys, van achteren kortgeknipt met lange krullen over zijn oren geplakt.

Hoewel hij qua kleding- en haarstijl harmonieerde met de andere bendeleden, was hij met afstand de knapste en sterkste in de Bowery-buurt. Ze verwonderde zich er nog steeds over dat Danny, uit alle vrouwen die wedijverden om zijn aandacht, haar had uitgekozen. Hij had met zijn blote vuisten tegen twee andere Bowery Boys gevochten om haar op te eisen.

In de andere mannen was ze natuurlijk niet echt geïnteresseerd geweest. Ze had zelfs nooit belangstelling gehad om met wie dan ook een verhouding te beginnen. De afgelopen twee jaar was ze altijd aan het zwerven geweest, van het ene opvanghuis naar het andere, en had ze nooit tijd gehad om te investeren in relaties behalve de zorg voor Olivia en Nicholas.

Maar dat was een maand geleden allemaal veranderd, toen een van de bazinnen van het kindertehuis Anna had verteld dat ze te oud was om daar nog langer te blijven. Anna was Sophies enige vriendin in het tehuis. Terwijl Anna haar haveloze tas met spullen inpakte, had ze Sophie gesmeekt ook weg te gaan, met de verzekering dat ze bij haar zus Mollie mochten logeren. Nadat ze een baby had gekregen, was Mollie van het bordeel waar ze woonde verhuisd naar een flat.

‘We zijn oud genoeg om werk te zoeken,’ had Anna gezegd. ‘We kunnen dienstmeisje worden in een van die chique, rijke huizen op Fifth Avenue.’

‘Maar we hebben geen ervaring,’ had Sophie aangevoerd.

‘Dan kunnen we in een fabriek werken of in een naaiatelier.’

Sophie herinnerde zich al te levendig het illegale naaiatelier waar haar moeder en zussen hadden genaaid, een van de vele in de stampvolle huurkazernes aan de East Side. Hoewel Sophie niet oud genoeg was om met haar familie mee te werken, wist ze nog hoe warm en uitgeput haar moeder en zussen na hun twaalfurige werkdag thuiskwamen, met blauwe vingers van de verf die was gebruikt voor de voorgeknippte stof waar ze mannenvesten van hadden genaaid.

In al die maanden had Sophie nooit leren naaien, nog geen knoop aanzetten. Bovendien, zelfs als Anna en zij werk vonden als naaister, het loon was erbarmelijk laag. Hoe konden ze daarvan leven, al woonden ze bij Anna’s zus? En specifieker, hoe kon ze Olivia en Nicholas daarvan kleden, voeden en verzorgen?

Ondanks haar bedenkingen had Sophie ermee ingestemd bij Anna’s zus in te trekken in het piepkleine flatje aan Mulberry Bend. De twee kamers die ze deelden met Mollie, drie andere vrouwen en hun kinderen, waren niet half groot genoeg voor hen allemaal. Toch was het een veilige plek.

Nu zij Danny Sullivans Bowery Girl was, zou hij voor haar zorgen en haar geen kwaad laten overkomen.

‘Wat ben je toch mooi,’ fluisterde hij hees.

Met haar lange, blonde haar en helderblauwe ogen had ze altijd veel aandacht van jongens gekregen. Maar in het verleden was ze tenger en mager, en had ze kunnen doorgaan voor een veel jonger kind. In de afgelopen zes maanden was ze gegroeid en had ze rondingen gekregen, zodat het veel moeilijker was om de weeshuiswerkers te doen geloven dat ze elf of twaalf jaar was.

In het kindertehuis had ze tegen het personeel gezegd dat ze vijftien was, maar in werkelijkheid was ze bijna achttien.

Ze hadden haar gelooft, maar ze had geweten dat er spoedig een einde zou komen aan de tijd dat ze bij Olivia en Nicholas in tehuizen kon verblijven. De werkers zouden gauw genoeg doorhebben dat ze loog over haar leeftijd en haar wegsturen, net als Anna. Die wetenschap was nog een reden dat ze besloten had bij Anna en haar zus te gaan wonen.

Danny's lippen gleden over haar sleutelbeen en zijn hand op haar rug kroop lager... te laag.

'Danny, hou op.' Ze duwde tegen zijn borst en probeerde haar stem luchtig en speels te houden.

'Je bent nu van mij,' hijgde hij. 'En ik wil je.'

Ik wil je. De woorden weergalmden in haar hoofd en trokken een warm spoor naar haar hart. Wanneer was de laatste keer dat iemand haar had gewild?

Ja, Olivia en Nicholas wilden haar en hadden haar nodig. Maar dat was te verwachten, met vijf en drie jaar oud.

Maar willen – haar echt willen? Ze kon zich geen tijd in haar leven herinneren dat iemand haar gewaardeerd had. Ze was voornamelijk alleen maar een last geweest – voor haar overwerkte vader nadat ze uit Duitsland waren geëmigreerd, voor haar ziekelijke moeder voordat ze stierf en voor haar oudere zussen toen ze geen werk hadden en geen onderdak. Zelfs gedurende de afgelopen twee jaar dat ze in Boston had gewoond en recenter in New York City had ze zich altijd een last gevoeld in de overvolle weeshuizen met personeelstekort.

Het was een nieuwe ervaring dat iemand haar eindelijk wilde.

Ze ontspande zich in Danny's armen. Er was toch niets mis mee om zich vannacht intiemer door hem te laten aanraken? Hij had tenslotte publiekelijk verklaard dat ze zijn meisje was en verboden voor alle anderen.

Ze duwde het schuldgevoel opzij dat door de kieren van haar

gesloten geweten drong. Ze was er goed in geworden schuldgevoel weg te sluiten in een kastje achter in haar hoofd. Toch maakte Danny's te persoonlijke aanraking haar beschaamd. Met het harde gele licht dat uit de Green Dragon naar buiten viel, zouden de andere bendeleden die in het smalle steegje achter de dancing bij elkaar waren gekropen Danny's gevoel kunnen zien.

Een klein eindje verder was Anna opgesloten in de omhelzing van Mugs en ze kusten hartstochtelijk. Er waren meer stelletjes die zich in donkere hoeken verstopten om van elkaar te genieten. Het was normaal en natuurlijk tussen dit volk, het werd zelfs verwacht.

Beter buiten in het donker dan binnen in het café met zijn door sigarenrook zwartgeblakerde muren, kleverige vloeren en kapotte stoelen, waar de geur van gezouten varkenshak haar deed kokhalzen. Nog erger waren de meisjes die dansten op het podium. Wervelend gooiden ze hun rokken omhoog om hun zijden petticoat te laten zien, en meer. Ze had niet gewild dat de andere mannen dachten dat ze een dansmeisje was. Al had ze op Danny's schoot gezeten terwijl hij dronk en kaartte, toch had ze al te veel schuine opmerkingen en bliken gekregen.

Danny kuste haar steeds hartstochtelijker en begon zwaar te ademen.

In Sophies hoofd verscheen het beeld van Mollie met haar baby en de andere twee vrouwen die in het huurflatje woonden met hun kinderen. Geen van hen was getrouwd. Geen van hen was van plan geweest een alleenstaande moeder te worden. En geen van hen had ooit kunnen denken dat ze prostitute zouden worden. Maar dat waren ze wel.

'Danny, nee.' Sophie probeerde zich van hem los te maken.

Hij liet zijn greep niet verslappen, maar klemde haar nog dichter tegen zich aan.

Ze begon harder te wurmen. ‘Ik heb gezegd dat ik wil wachten tot ik getrouwd ben.’

‘Je plaagt me alleen maar,’ gromde hij in haar oor.

De tedere gevoelens van saamhorigheid van daarstraks maakten snel plaats voor ergernis. ‘Ik heb altijd geloofd dat ik mezelf zou bewaren voor het huwelijk.’

Zelfs al waren haar herinneringen aan haar vader en moeder aan het vervagen, ze was nog steeds diep doordrongen van hun levenslessen. En zelfs al had ze lang geleden het geloof verloren, nog steeds was er iets in haar dat weigerde de zoektocht ernaar helemaal op te geven.

Alsof hij eindelijk voelde dat ze het meende, stopte Danny met haar te betasten en vloekte. Hij trok zich een beetje terug en liet zijn greep verslappen, maar liet haar niet helemaal los.

Even wachtte ze of hij nog iets zou zeggen, boos zou worden of haar zou kleineren om haar standpunt. Hij was tenslotte een Bowery Boy: stoer, gevaarlijk en vastberaden. Als leider had hij een naam hoog te houden en hij was gewend te krijgen wat hij wilde. Ze kende hem nog niet lang, maar ze was er al getuige van geweest hoe gewelddadig hij kon worden als hij uitgedaagd werd.

Maar in plaats van uit te vallen, drukte hij zijn voorhoofd tegen het hare en zweeg.

Uit de dancing klonk vals pianogetingel. De muziek vermengde zich met het verre huilen van een baby door het open raam van een nabijgelegen flat en het geschreeuw van een uit de hand lopende ruzie. Zulke geluiden waren zo alledaags dat ze het bijna niet meer hoorde. En de stank van de overvolle vuilnisbakken aan het eind van de steeg rook ze bijna niet meer. Nadat ze vaker dan ze tellen kon dakloos was geweest, was ze immuun geraakt voor de harde werkelijkheid van het straatleven.

Danny drukte een kus op het puntje van haar neus. ‘Best, engel. We wachten wel.’

‘Ben je niet teleurgesteld in me?’ vroeg ze.

‘Ik wist vanaf het eerste moment dat ik je zag dat je onschuldig was als een baby.’ Hij trok haar weer dicht tegen zich aan. ‘Mooi en onschuldig.’

‘Zo onschuldig ben ik nou ook weer niet.’ Ze wist niet goed waarom zijn opmerking haar irriteerde, behalve dat ze als de jongste van haar zussen altijd gezien was als de baby van de familie. Iedereen had zijn best gedaan om haar voor de problemen af te schermen en vond haar te klein om te begrijpen wat er gaande was. Als zij de kamer binnenkwam, was het zorgelijke gefluister gestopt.

Maar ze was geen klein kind meer. Niet in het minst. Ze had kunnen kiezen tussen opgroeien of opgeven. Om te overleven had ze dingen moeten doen die haar zussen zouden teleurstellen, dingen waar ze niet graag aan dacht, dingen die haar zorgvuldig opgeborgen schuldgevoel dreigden los te laten.

Danny kuste haar wang. ‘Je bent een engel. Mijn mooie engel. En als je wilt, kunnen we het fatsoenlijk aanpakken. We gaan trouwen.’

Trouwen? Ze trok zich terug om naar zijn gezicht te kijken. Meende hij dat?

Een strookje licht uit het café viel over zijn gezicht en zijn scheve glimlach. ‘Wat? Geloof je me niet?’

‘Misschien. Misschien niet.’ Ze kenden elkaar pas een paar weken, sinds de avond dat Anna haar uit de huurflat had meegesleept om hun vrijheid te vieren. Eerst had Sophie Olivia en Nicholas niet alleen achter willen laten. Maar Anna had haar verzekerd dat de kinderen veilig waren, dat ze door zouden slapen en hun afwezigheid niet eens zouden opmerken. Mollie en de andere vrouwen lieten hun kinderen tenslotte de hele

nacht alleen als ze aan het werk waren op de hoeken en bordelen langs de hele Bowery.

Was twee weken lang genoeg om te weten of ze met Danny wilde trouwen?

‘Mijn moeder zegt steeds dat ik een aardig meisje moet zoeken en trouwen,’ vervolgde hij. ‘Ze zegt dat ik er niet jonger op word.’

Als ze met hem trouwde, waren haar huisvestingsproblemen in elk geval opgelost. Gelukkig was Mollie heel aardig en ze had Anna en haar er nog niet uit geschopt omdat ze hun onderdak niet konden betalen. Maar Sophie wist dat de vriendelijkheid niet zou blijven duren. Mollie moest in leven blijven, net als iedereen. Vroeg of laat moest de jonge prostituee op zoek naar iemand die kon bijdragen in de huur en als ze die vond, stond Sophie weer op straat.

Tenzij ze met Danny trouwde. Dan had ze eindelijk een eigen huis.

Hoelang was het geleden dat ze op een plek had gewoond die ze echt thuis kon noemen? Het piepkleine appartement boven vaders bakkerij nadat ze vanuit Duitsland naar Kleindeutschland waren verhuisd was een soort thuis geweest, maar daar hadden ze niet lang gewoond voordat haar vader stierf aan een hartaanval.

‘Nou, wat zeg je ervan?’ vroeg Danny. ‘Laten we gaan trouwen.’

Sophie aarzelde. Hoe moest het dan met Olivia en Nicholas? Zou hij bereid zijn hen ook in huis te nemen? Dat zouden de meeste mannen niet doen. ‘Het is een heel aardig aanbod,’ begon ze.

‘Aardig?’ Zijn stem schoot uit van ongeloof. De spiertjes in zijn kaken spanden en zijn schouders verstijfden. Hij deed een stap van haar af, kennelijk beledigd door wat hij als een afwijzing opvatte, maar ze greep hem bij de arm.

‘Ik moet voor mijn kleine broertje en zusje zorgen,’ zei ze vlug om zijn gewonde trots weg te nemen. ‘Die kan ik niet in de steek laten.’

‘Ik heb gehoord dat die kinderen niet eens echt jouw familie zijn.’

Ze gaf Danny een harde duw tegen zijn borst. Haar woede laaide op zoals altijd als iemand insinueerde dat Olivia en Nicholas niet van haar waren. ‘Ze horen bij mij. En als je mij wilt hebben, dan krijg je hen erbij.’ Ze stak haar kin in de lucht en keek hem fel en boos aan.

Hij keek boos terug. Toen krulden zijn lippen in een glimlach. ‘Je bent een pittige meid.’

Ze haalde haar schouders op. Dat was ze ook.

Voordat ze wist wat hij deed, greep hij haar arm en trok haar bijna pijnlijk tegen zich aan. Hij klemde haar vast met één arm en drukte op hetzelfde moment zijn mond op de hare. De kus – als je het zo kon noemen – deed pijn en was kennelijk als straf bedoeld. En toen hij haar mond losliet, bleef hij haar arm stevig vasthouden. ‘Ik hou wel van een beetje pit in een vrouw,’ fluisterde hij in haar oor. ‘Maar vergeet nooit wie de baas is.’

Ze reageerde niet. Zijn houding beviel haar niet en ze vond het niet prettig dat hij haar pijn deed. Maar ze was slim genoeg om te weten wanneer ze haar mond moest houden.

Hij liet zijn greep verslappen en aaide zacht over haar wang. ‘Maak je geen zorgen, engel. Twee kleine kinderen maken mij niet uit, zolang ze maar uit mijn buurt blijven.’

Zijn vingers op haar wang waren klam. Ze wilde zijn hand wegslaan, maar voelde dat ze hem ver genoeg had gedreven voor één avond. Toen hij zijn mond weer op de hare drukte, was het voor een zachte kus. Ze probeerde iets voor hem te voelen, deed haar best om geen acht te slaan op de alarmbellen

in haar hoofd en maakte zichzelf wijs dat ze hem aardig vond en met hem wilde trouwen. Maar de enige emotie die haar vervulde, was hopeloosheid. Dat was een bekende bezoeker, maar anders dan schuldgevoel kon ze hem niet wegstoppen. Als hij kwam, trok hij bij haar in en liet zich niet meer wegwerken.

‘Wat zeg je ervan als we volgende week gaan trouwen?’ fluisterde Danny.

Zo gauw? Ze had het bijna gezegd, maar slikte het in. Het punt was dat ze hem nodig had. Hij was misschien niet de perfecte man. Misschien was hij niet het soort man met wie ze gedroomd had te trouwen, maar hij was goed genoeg. Hij gaf tenslotte om haar, hij wilde haar en vond haar mooi. Hij had vast werk als slager. Hij zou haar een thuis geven en had aangeboden Olivia en Nicholas onderdak te geven. Wat wilde ze nog meer?

‘Goed,’ zei ze. ‘Laten we dat doen. Laten we volgende week gaan trouwen.’

Hij grijnsde en tilde haar op in een knuffel zodat haar voeten niet langer de grond raakten. Hij wilde haar ronddraaien, maar stopte abrupt toen in de verte een bel begon te rinkelen.

Het was een brandalarm, de oproep aan alle vrijwillige brandweerlieden om onmiddellijk in actie te komen.

Danny’s gezicht werd hard. Hij zette haar neer en holde weg, alle gedachten aan trouwen kennelijk vergeten.

‘Mugs en ik bewaken de brandkraan,’ schreeuwde hij tegen de Bowery Boys, die uit alle donkere hoeken van de steeg kwamen. ‘De rest haalt de brandspuit en roept de bende bij elkaar.’

De anderen haastten zich weg om Danny’s bevelen te gehoorzamen terwijl Mugs hem hielp een vuilnisbak om te keren en de inhoud op straat te gooien. Met de bak tussen hen in renden ze de steeg uit.

Vorig weekend had Sophie gezien hoe Danny's brigade, de Dry Bones, een brand had geblust. De vlammen verzwoegen een keet van mensen die te arm waren om een huurflatje te betalen. De keet was een fragiel bouwwerk, in elkaar geflanst met losse planken en bonken metaal, niet de moeite waard om te sparen. Maar de vrijwillige brandweer had geprobeerd de brand niet te laten uitslaan naar de huurkamers en winkels in de buurt.

'Laten we gaan kijken,' zei Anna opgewonden. Met haar donkere haar en ogen had ze een zigeunerachtige uitstraling vergeleken met Sophies lichte teint. Ze pakte Sophie bij de hand en sleurde haar mee achter Danny en Mugs aan.

Sophie verzette zich niet. Ze had bij de vorige brand gefascineerd toegekeken hoe de groep mannen arriveerde met hun brandspuit en aan de slag ging. Snel hadden ze de leren slangen uitgerold en aangesloten op een klein apparaat op straat dat een brandkraan heette en onder druk staand water bevatte. Met ploegen mannen die de slangen bedienden, was de brand veel makkelijker te blussen dan met de emmers water die nog steeds gebruikt werden in gebieden waar geen brandkranen waren.

Sophie en Anna renden over de Bowery om Danny en Mugs bij te houden en het werd lawaaiiger en drukker op straat hoe dichterbij ze bij de brand kwamen. Sophie liet zich door Anna leiden en ze zigzagden tussen de toeschouwers door, voornamelijk mannen zonder hoed en half geklede vrouwen die uit de cafés en bordelen kwamen om te zien wat er gebeurde.

De felle gloed van het vuur was zichtbaar boven de daken en toen ze een hoek omsloegen, schrok Sophie terug bij de aanblik van de vlammen die uit de ramen op de benedenverdieping van een café schoten. Vaste klanten stonden buiten op veilige afstand te kijken. Sommigen keken met open mond toe alsof ze naar een hondengevecht keken, anderen waagden zich naar binnen om te redden wat ze konden.

Slechts een meter of tien van de hoek was een brandkraan en Danny en Mugs waren druk bezig de lege vuilnisbak omgekeerd over de plompe, stalen waterbron te zetten. Toen het gelukt was, hopte Danny op de platte kant en ging zitten.

Waarom blokkeerde hij de brandkraan in plaats van hem klaar te maken voor de slangen die spoedig zouden arriveren? Als ze niet vlug handelden, zou de brand zich verspreiden naar de verdieping en misschien naar de andere etablissementen die eraan vastzaten. Elke brand, hoe groot of klein ook, had het vermogen om een hele stad plat te leggen, vooral omdat veel oude huizen van hout waren en niet van steen.

Van de andere kant naderde snel een groep mannen met brandweerhelmen, die hun spuit meesleepten.

‘De Roach Guards!’ schreeuwde Mugs tegen Danny.

Danny knikte en maakte zich breed. Zijn vingers sloten om de gummiknuppel aan zijn riem. Mugs had een loden pijp tevoorschijn gehaald en hield die klaar om te vechten.

‘Ik begrijp het niet,’ zei Sophie tegen Anna, die naast haar stond. ‘Wat gebeurt er?’ Iedereen die zelfs maar korte tijd in de stad woonde, leerde de namen van de bendes kennen. De Roach Guards waren een machtige Ierse bende en een grote rivaal van de Bowery Boys. Zoveel had Sophie wel begrepen.

In feite herinnerde ze zich nog goed de rellen van twee jaar geleden in 1857, die nu de Dead Rabbits Riot werden genoemd, toen in heel Manhattan enorme bendeoorlogen hadden plaatsgevonden en er op grote schaal vernield en geplunderd was. Zij verbleef toen met haar zussen in juffrouw Pendletons opvanghuis Seventh Street, het was de laatste zomer dat ze samen waren geweest. Terwijl zij veilig binnen bleven in het pakhuis hadden de bendes oorlog gevoerd, totdat de National Guard en de Metropolitan Police arrestaties begonnen uit te voeren en het oproer eindelijk bedwongen.

‘De Dry Bones hebben de brandkraan opgeëist,’ zei Anna. De vlammen wierpen een gloed over haar heen. Haar mooie gezicht stond levendig en haar heldere bruine ogen straalden. Ze was wat langer dan Sophie en knap op een wilde, onge-temde manier. ‘Ze willen het recht om de brand te blussen en zullen tegen de andere brigades vechten tot de rest van de Dry Bones opduikt.’

‘Maar de Roach Guards zijn er al. Maakt het echt uit wie de brand blust, zolang er levens worden gespaard?’

‘Het maakt uit.’

De mannen van de Roach Guards bewogen zich snel voort ondanks de zware last van hun brandspuit. Het schijnsel van het vuur trok krullerige strepen over de opgeheven knuppels, stenen, knotsen, bijlen en andere provisorische wapens die ze naast de brandblusapparatuur bij zich droegen. Toen ze zagen dat Danny en Mugs de brandkraan bewaakten, braken meerdere Roach Guards los van de rest en renden naar voren.

Sophie klemde Anna’s arm vast. ‘We moeten maken dat we wegkomen.’

Anna knikte naar de hoek die ze net om gekomen waren. ‘Wees maar niet bang. Onze jongens zijn gauw genoeg hier om te helpen met het gevecht.’

Toen de eerste twee Roach Guards de brandkraan bereikten en met hun knotsen zwaaiden, sloegen Danny en Mugs hen van zich af.

Sophie hapte naar adem, haar lijf spande zich aan en haar hersenen waarschuwden haar om weg te lopen. Maar haar voeten weigerden mee te werken.

Het geschreeuw van de mannen om de hoek vertelde Sophie dat de bende van de Dry Bones snel naderde. Maar zouden ze op tijd komen om Danny en Mugs te redden? De rest van de Ierse bende had de twee bijna bereikt en kon hen makkelijk

overmeesteren. Alsof hij dat ook besepte, trok Danny zijn revolver, richtte op de dichtstbijzijnde aanvaller en haalde de trekker over.

Een schot knalde. De Roach Guard verschrompelde als een marionet waarvan de touwtjes zijn doorgeknipt.

Slechts een oogwenk later richtte Mugs zijn revolver op de tweede aanvaller. Toen deze zag wat er met zijn maat was gebeurd, begon hij zich terug te trekken en hief zijn armen om zijn hoofd te beschermen, maar het was te laat. Nog een schot knalde. De benen van de Roach Guard knikten en hij viel op de grond.

Er werd gegild en toeschouwers zochten haastig dekking, nu banger voor de kogels dan voor de razende brand.

In het strijdgewoel kon Sophie haar ogen niet afhouden van het gapende gat in het hoofd van een jongen die niet ouder was dan zestien. Hij was dood, zijn bloed bevlekte de straat. Ze was zich er nauwelijks van bewust dat de brigade van de Dry Bones vanaf de hoek kwam aanstormen tot een van de mannen op haar botste, zodat ze bijna op de grond viel.

Binnen enkele seconden trokken de oorlogvoerende beneden tegen elkaar op, met zwaaiende wapens en vuisten.

Danny stond boven op de vuilnisbak en overzag het gevecht als een koning. Hij had zijn rokende revolver in zijn ene hand en een knuppel in de andere. Onder hem op straat lagen de twee Roach Guards, beiden roerloos en vertrappt in het gevecht.

Sophie was misselijk. Ze wist dat Danny een vechter was. Ze had hem meerdere keren een man die hem uitdaagde in elkaar zien slaan. Maar iemand het leven benemen? Ze had niet willen geloven dat hij zo ver zou gaan, zich vastgeklampt aan de mogelijkheid dat de Dry Bones niet zo gewelddadig en moordzuchtig waren als de mensen zeiden. Maar hoe kon ze het nu nog langer ontkennen?

‘Mugs!’ schreeuwde Anna en ze rende naar Mugs toe, die tegen de grond was geslagen naast de vuilnisbak.

Toen hij haar stem hoorde, tilde Mugs zijn hoofd op. ‘Niks aan de hand, schat,’ riep hij tegen haar, hoewel het bloed uit zijn neus spoot.

Nog meer geschreeuw en het geluid van politieratels stegen boven de klanken van het gevecht uit.

‘Wegwezen!’ Danny gebaarde naar Sophie en Anna.

Hij sprong van zijn hoge plaats en probeerde Mugs overeind te helpen.

Anna bleef aarzelend naar de twee mannen staan kijken, de opwindning van daarstraks had plaatsgemaakt voor angst.

Danny keek hun kant op en toen hij zag dat ze niet in beweging waren gekomen, schreeuwde hij weer: ‘Waar wachten jullie op? Rennen, en laat je niet pakken door die sukkels!’

De stroom wegrennende mensen duwde tegen Sophie aan en ze struikelde, maar ving zich op. De straat werd verlicht door de laaiende vlammenzee en de paniek op de gezichten was duidelijk zichtbaar – mannen en vrouwen zoals zij, die niet in de buurt van de misdaad wilden zijn als de politie arriveerde.

Ze werd meegesleept in de vaart van de menigte en begon te rennen toen ze het woord politie hoorde vallen. In het verleden kon een ontmoeting met de politie eindigen in een aanklacht van landloperij en een reis naar Randall’s Island, dat in de East River lag. Aan de buitenkant zag het met bomen omzoomde eiland er mooi uit, vriendelijk zelfs. Maar iedereen wist dat je je leven niet zeker was in de inrichtingen op Randall’s Island. Er gingen geruchten dat drie van de vier kinderen die naar de onhygiënische en stampvolle tehuizen gingen daar de dood vonden. Sommigen zeiden zelfs dat gewone huisdieren een menselijkere behandeling kregen dan de bewoners van het armenhuis.

Sophie keek over haar schouder. Danny en Mugs waren ingesloten door politiemannen. Ze waren te onderscheiden door hun leren helmen en hun ratels met eikenhouten handvat, die dienden om lawaai mee te maken en als wapen.

‘Niet omkijken,’ hijgde Anna. Ze greep Sophies arm en rende naast haar mee.

‘Moeten we niet iets doen om ze te helpen?’ vroeg Sophie.

‘We helpen ze het beste door te verdwijnen.’

‘Verdwijnen? Waarom?’ Sophie kreeg een duw en ze struikelde. Alleen Anna’s greep hield haar overeind.

‘Zodat de Roach Guards ons niet vinden.’

‘Waarom zouden de Roach Guards ons willen hebben? We hebben niets gedaan.’

Anna stootte een vreugdeloze lach uit. ‘Als ze ons te pakken krijgen, gebruiken ze ons om Danny en Mugs te laten bekenen dat ze twee van hun mannen hebben gedood.’

Een rilling van angst liep over Sophies rug en ze begon harder te rennen. Er waren niet veel dingen waar ze goed in was, maar rennen was iets wat ze maar al te goed had geleerd.



DE KINDERTREIN
BOEK 3

New York, 1859. Door een aantal ongelukkige gebeurtenissen en misverstanden is het weesmeisje Sophie Neumann gescheiden geraakt van haar oudere zussen Elise en Marianne. Nu woont ze al een aantal jaar alleen in de stad. Ze heeft twee jonge kinderen onder haar hoede, van wie ze houdt alsof ze van haarzelf zijn. Ze is vastbesloten om hen niet in de steek te laten.

Maar door een vervelende gebeurtenis moet Sophie New York halsoverkop ontvluchten. Ze besluit met de kinderen mee te reizen met de Kindertrein. Met een groep weeskinderen reizen ze zo naar het westen, in de hoop daar een nieuw leven te kunnen beginnen. Onderweg komt Sophie echter voor de moeilijkste keuze van haar leven te staan...

Jody Hedlund schrijft historische romans met dappere vrouwen in de hoofdrol. *Wat blijft is liefde* is het los te lezen derde en laatste deel van haar serie *De kindertrein*. In deze serie verschenen eerder *Waar het geluk wacht* en *Een stap in het licht*.



KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 435 3115 3 NUR 342



9 789043 531153